

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/103/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820010195
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3820010195.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Jozefa Janíka na neverejnom zasadnutí konanom dňa 08. novembra 2022 prejednal sťažnosť prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza v trestnej veci obžalovaného J. Q., nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom L., I. X. XXX/X, ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/41/2020 zo dňa 14.06.2022 a takto jednomyselne

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Na obžalovaného J. Q. podal prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza obžalobu zo dňa 29.11.2019 pod č. 2Pv 324/19/3307-105, doručенú Okresnému súdu Prievidza dňa 02.12.2019, v ktorej mu kládol za vinu, že sa mal dopustiť prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že dňa 12.02.2020 v Prievidzi na Ulici Gorkého, v čase približne okolo 22:30 hod. po tom, čo viedol motorové vozidlo VW Golf, evidenčného čísla L čiernej farby, pričom v krátkom časovom úseku predtým s týmto vozidlom bez zjavného dôvodu zastavil v strede vozovky, ešte na Ulici L. Ondrejova, následne s vozidlom odbočil na čerpaciu stanicu, pričom nedal znamenie o zmene smeru jazdy, pričom za ním už išlo vozidlo s označením POLÍCIA, ktorého hliadka vyhodnotila správanie sa vodiča daného vozidla, ktorého totožnosť v danom čase členovia hliadky nepoznali ako podozrivé, a to nielen vo vzťahu k možným priestupkom na úseku cestnej premávky ale aj v zmysle znakov unikania resp. vyhýbania sa hliadke polície, čo je typické pre osoby, po ktorých je vyhlásené pátranie, pričom keď bol obvinený s vozidlom zastavil na Ulici Gorkého a za ním už bolo vozidlo POLÍCIA s pustenými majákmi, tak po zaparkovaní a vystúpení z vozidla sa začal obvinený od svojho vozidla rýchlo vzdďaľovať, čo len prehĺbilo podozrenie hliadky polície o vedomom unikaní osoby pred políciou a viedlo aj k prehĺbeniu podozrenia o možnom vyhlásení pátrania po tejto osobe, pričom v rámci následnej komunikácie zo strany hliadky polície to viedlo aj k žiadosti o predloženie dokladu totožnosti, a to aj za účelom preverenia, či po osobe nie je vyhlásené pátranie, k prevereniu čoho nepostačuje len zbežné poznanie osoby preverovaného, ale sú potrebné aj bližšie identifikačné údaje, konkrétnej preverovanej osoby, na čo obvinený nerešpektoval slovné výzvy policajta Obvodného oddelenia Policajného zboru Prievidza - poškodeného ppor. L. S. na spoluprácu a na predloženie takéhoto dokladu totožnosti, stále sa snažil z miesta resp. od hliadky Obvodného oddelenia Policajného zboru Prievidza odísť, na čo bol službukonajúcim policajtom ppor. L. S. opakovane slovne vyzývaný, aby na mieste zotrval, začal policajtovi ppor. L. S. vulgárne nadávať, povedal mu na jednu z opakovaných výziev na predloženie dokladu totožnosti, že doklad nepredloží a nech „niekde ide“, čo pomenoval vulgárnym výrazom, následne vykrikoval, že „čo si to policajt dovoľuje jeho kontrolovať“, počas tohto sa stále snažil z miesta odísť a následne uviedol policajtovi ppor. L. S., že „ak ho tento nepustí, tak ho udrie“, a že „má ísť preč, inak ho udrie“, čo pomenoval viacerými vulgárnymi výrazmi, na čo bol predmetnou hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Prievidza obmedzený na osobnej slobode podľa § 85 odsek 2 Trestného poriadku ako podozrivý z prečinu útoku na verejného činiteľa, o čom bol ihneď aj upovedomený, pričom museli byť voči nemu použité hmaty a chvaty, musel byť zvalený na trávu, pretože pri snahe o jeho

eskortu po obmedzení osobnej slobody kládol aktívny odpor a počas zákroku druhému členovi hliadky - službukonajúcemu policajtovi - poškodenému ppor. T. O. uviedol, že „kvôli tomuto jeho zákroku ešte uvidí, že sa zbadá“, pričom po eskortovaní do budovy Obvodného oddelenia Policajného zboru Prievidza sa taktiež správal agresívne, vykrikoval policajtovi T. O., že „kvôli tomuto zákroku ešte uvidí a že uvidí, čo sa bude diať“.

Uznesením súdu prvého stupňa bola trestná vec obžalovaného pre tento skutok podľa § 280 ods. 2 Tr. por. postúpená na prejednanie Okresnému úradu Prievidza, Odboru všeobecnej vnútornej správy, pretože vo veci nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by tento orgán mohol prejednať ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote prokurátor sťažnosť, ktorú zahlásil do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení uznesenia. V jej písomných dôvodov uviedol, že sa v zásade stotožňuje s právnym vyhodnotením skutku, že poškodený príslušník PZ ppor. L. S. v danom čase nepožíval ochranu verejného činiteľa. Nestotožňuje sa však s právnym hodnotením daného skutku v tom smere, že ho súd prvého stupňa „uzavrel“ iba ako možný priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Uvedené konanie obžalovaného totiž vykazovalo „minimálne“ všetky znaky prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia nesprávne konštatoval, že keďže postup polície (poškodeného) vyhodnotil ako šikanóznny, nedôvodný a prekračujúci oprávnenia vyplývajúce zo Zák. č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, tak obžalovaný svojím konaním nemohol a ani nenaplnil zákonné znaky skutkovej podstaty žiadneho iného trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona. Skôr popísaná situácia totiž podľa jeho názoru nie je okolnosťou vylučujúcou protiprávnosť činu, ako napr. nutná obrana alebo krajná núdza. Navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil a aby súdu prvého stupňa uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

K sťažnosti prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný prostredníctvom obhajcu. V prvom rade poukázal na to, že podľa právneho názoru súdu prvého stupňa, ako aj krajského súdu, ktorý ho prepustil z väzby na slobodu, možno ustáliť, že sa nedopustil stíhaného prečinu a že príslušníci polície prekročili svoje zákonné oprávnenia verejných činiteľov, teda ochranu verejných činiteľov nepožívali. Pri porovnaní závažnosti porušovania jeho práv zo strany polície pri šikanóznom výkone oprávnení polície a jeho obrane proti takémuto nezákonnému konaniu polície nemožno prisvedčiť názoru prokurátora, že sa dopustil trestného činu, keď sa verbálne bránil proti ich nezákonnému postupu. Nezákonné konanie polície voči nemu bolo totiž okolnosťou vyvolávajúcou jeho obranu, ktorá neprekročila slovné výhrady. Navyiac to, že policajtom vulgárne nadával a vyhrážal sa, nepovažuje ani za preukázané a ide len o účelové tvrdenia policajtov. Uviedol, že až v dôsledku opakovaného prekročenia právomocí policajtov už v rozčúlení, ktorý v ňom títo vyvolali, im povedal, že čo si tým dokazujú a vulgárne zahrešil. Dodal, že medzi ním a policajtmí prebiehal rozhovor, ktorý nebol taký hlasný, že by pútal pozornosť okolia, svedkovia prítomní v blízkosti incidentu nevníмали žiadne narušenie verejného poriadku, napr. hlasným krikom, nadávkami či iným konaním z jeho strany, ktoré by budilo verejné pohoršenie. Preto sa nedopustil prečinu výtržníctva, resp. vzhľadom na okolnosti, za ktorých konal, sa nedopustil ani žiadneho trestného činu. Na záver uviedol, že celý incident ho mrzí a je mu to ľúto, pričom rešpektuje rozhodnutie súdu prvého stupňa. Navrhol preto, aby krajský súd sťažnosť prokurátora ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd nadriadený súdu prvého stupňa, primárne zistiac, že podaná sťažnosť je prípustná (§ 185 Tr. por.), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 187 Tr. por.), na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo, a takto dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora nie je dôvodná.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto následne správne vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu to ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005 Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, ods. 12 Tr. por. <aspi://module='ASPI'&link='301/2005 Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Svoje závery v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr.

por. <aspi://module='ASPI'&link='301/2005 Z.z.%2523168'&ucin-k-dni='30.12.9999'> podrobne a vecne správne odôvodnil v napadnutom uznesení. Úvahy a závery súdu prvého stupňa založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a krajský súd sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje.

Krajský súd sa tak stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že konanie obžalovaného nastalo až po tom, ako vo vzťahu k jeho osobe postupoval poškodený policajt šikanózne, nedôvodne a prekročujúc rámec oprávnení vyplývajúcich pre neho zo Zák. č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, čím aj podľa názoru krajského súdu poškodený „stratil“ v tom čase (teda pred konaním obžalovaného) ochranu svojho postavenia ako verejného činiteľa.

Vzhľadom k hore uvedeným okolnostiam prípadu - teda že obžalovaný mohol konať protiprávne až po tom, čo šikanózne, nedôvodne a prekročujúc rámec zákonných oprávnení konal voči nemu poškodený policajt (inak povedané - bez konania poškodeného by vôbec nenastalo konanie obžalovaného), preto aj podľa názoru krajského súdu obžalovaný svojím konaním nenaplnil zákonné znaky skutkovej podstaty stíhaného prečinu a ani žiadneho iného trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona. V tomto smere je potrebné ešte poukázať na totožné právne závery uvedené v uznesení Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2Tpo/42/2020 zo dňa 04.05.2020, ktorým bol obžalovaný v tejto veci prepustený z väzby na slobodu.

K sťažnostným námietkam prokurátora krajský súd dodáva, že z hľadiska ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zák. by závažnosť konania obžalovaného, ktoré by malo byť posúdené (už) nie ako stíhaný prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b) Tr. zák., ale ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., musela byť vyššia ako nepatrná.

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Citované zákonné ustanovenie obsahuje kritériá na odlišenie prečinov od skutkov nezakladajúcich trestnú zodpovednosť. V zmysle tohto zákonného ustanovenia je vyvodenie trestnej zodpovednosti za prečin podmienené (okrem splnenia podmienok uvedených v iných ustanoveniach) vyššou ako nepatrnou závažnosťou činu, ktorá sa zisťuje komplexným vyhodnotením taxatívne vymenovaných kritérií v ňom uvedených, ktorými sú:

- a) spôsob vykonania činu a jeho následky,
- b) okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný,
- c) miera zavinenia,
- d) pohnútky páchatel'a.

Z hľadiska týchto kritérií je opätovne potrebné zopakovať, že konanie obžalovaného aj podľa názoru krajského súdu vyplývalo a bolo spôsobené skorším protiprávnym konaním poškodeného policajta, na základe čoho je potrebné hodnotiť aj mieru zavinenia v prospech obžalovaného a rovnako tak aj jeho pohnútku, nakoľko jeho konanie nebolo motivované za účelom spáchania prečinu výtržníctva, ale išlo len o jeho obranu voči konaniu poškodeného. Preto krajský súd dospel k záveru, že obžalovaný sa nemohol svojím konaním dopustiť prečinu výtržníctva, ako sa toho „domáhal“ prokurátor, pretože závažnosť jeho konania bola nepatrná.

Napokon krajský súd dospel k záveru, že obžalovaný sa mohol konaniu poškodeného naozaj brániť neadekvátne (hrubo, neslušne, v rozpore so všeobecnými normami správania), pričom takéto jeho konanie by mohol príslušný odbor všeobecnej vnútornej správy Okresného úradu Prievidza posúdiť ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zák. č. 372/1990 Zb. <aspi://module='ASPI'&link='372/1990 Zb.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> o priestupkoch.

Krajský súd záverom dodáva, že zákon nepožaduje, aby bolo zistené a konštatované, že obžalobný skutok je skutočne priestupkom, služobným alebo disciplinárnym previnením, pretože postúpenie veci sa viaže iba na odôvodnený predpoklad, že môže byť príslušným orgánom takto posúdený.

Z takto rozvedených dôvodov preto krajský súd nepovažoval sťažnostné námietky prokurátora za dôvodné a jeho sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. <aspi://module='ASPI'&link='301/2005 Z.z. %2523193'&ucin-k-dni='30.12.9999'> zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.